

Ավետիք Իսահակյան

Ապրում են մենակ

Ապրում են մենակ, մարդկանց մեջ օտար,
Նրանց աչքերը ինձ չեն ողջունում.
Մարդկանց սրբուերը փակ են ինձ համար
Եվ նրանց հոգին ձայնրս չի լսում...

Իմ ընկերները – իմ խոր մըտքերն են,
Որ վեհ թներով անհունն են պատում.
Այն վառ աստղերը – գրթոտ աչքերն են,
Որ վըշտիս ժամին ինձ քաղցր են ժպտում...

1894

Լայպցիգ